

8% опрошених 5-7 раз в неделю. Анализируя двигательную активность студентов по показателям количества занятий в неделю, нами установлено, что в среднем 17% не занимаются физическими упражнениями вообще.

Таким образом, нами установлено, что в целом большинство студентов имеет средний уровень заинтересованности в занятиях физическими упражнениями. Тревожным является то, что в среднем 17% не занимаются физическими упражнениями вообще. В связи с этим, необходимо искать новые идеи и подходы к организации физкультурно-спортивной работы с населением, особенно с молодежью специальной медицинской группы, разрабатывать и внедрять в практику инновационные проекты и программы по физической культуре.

СПИСОК ЛИТЕРАТУРЫ:

1. Карась Т.Ю. Методика оздоровления студенток подготовительной медицинской группы учреждения среднего профессионального образования с использованием средств плавания: автореф. дис. к.п.н. – Хабаровск, 2006. – 25с.

2. Мельникова О.А. Методика дифференцированного обучения плаванию студентов специальной медицинской группы с учетом фенотипа: Автореф. дис. ... к.п.н. – Тюмень, 2007. – 25с.

3. Изаак С.И. Состояние физического развития и физической подготовленности молодого поколения России и их коррекция на основе технологии популяционного мониторинга: Автореф. дис. ... д-ра пед. наук. - СПб, 2006. - 49с.

4. Мандриков, В.Б. Актуальные проблемы и направления совершенствования вузовского физического воспитания / В.Б. Мандриков, Е.Г. Прыткова // Молодой учёный. - 2012. - № 1, т. II. - С. 116-120.

ЕКОЛОГІЧНЕ ВИХОВАННЯ ТА ФОРМУВАННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ КУЛЬТУРИ НАСЕЛЕННЯ

О.А. БРИЛЕВИЧ, О.В. ПОПОВА

*Дніпродзержинське медичне училище,
Дніпродзержинськ, Україна*

Життя і здоров'я людини є дуже важливим екологічним критерієм. Ще 38 років тому в доповіді Комітету експертів Всесвітньої організації охорони здоров'я (Женева, 1975 р.) було проголошено принцип, згідно з яким першочерговим завданням охорони навколишнього середовища від забруднення є захист здоров'я і благополуччя людини. Проте цей принцип не узгоджується з реальними діями.

Екологічні проблеми, які стали глобальними, торкаються інтересів кожної людини, кожної соціальної групи, людства в цілому. Розв'язання екологічних проблем залежить не тільки від розвитку науки й техніки, але й, у першу чергу, від рівня відповідальності людини за стан природного середовища. Нажаль, сучасна людина не підготовлена до відповідальності, того рівня вимог, який висуває стан навколишнього середовища. Екологія за своєю природою міждисциплінарна, питання екології розглядають у курсі ботаніки, зоології, хімії,

фізичної та економічної географії, суспільствознавства та інших наук. Тому екологічне виховання – це безперервний процес, який сприяє усвідомленню кожною людиною окремо й суспільством у цілому життєвої значимості навколишнього середовища й отримання ними знань, цінностей, умінь, досвіду, а також рішучості, які пробуджують до активної діяльності з подолання існуючих і майбутніх екологічних проблем.

Екологічна просвіта має спрямовуватися на три основні соціальні групи українського населення:

а) владні структури, обов'язок яких в сфері природоохоронної діяльності – забезпечення виконання чинного законодавства, екологічний контроль, а також інформування та освіта населення;

б) основні споживачі природничих ресурсів та продуценти відходів, які в вирішальній мірі впливають на екологічну ситуацію;

в) все населення України.

Під екологічним вихованням та екологічною освітою мається а увазі комплекс законів, програм, проектів, акцій, реалізація яких на державному і громадському рівнях забезпечує екологізацію мислення, формує екологічно прийнятну і екологічно безпечну поведінку населення в природному середовищі. Накопичення повсякденного досвіду, етнічних, національних, релігійних, культурних традицій і світоглядних цінностей, наукових знань сприяє розумінню людиною природного середовища як рівноправного партнера, за яке вона несе моральну відповідальність перед сучасними та майбутніми поколіннями.

Часто терміни «екологічна освіта» та «екологічне виховання» ототожнюють, хоча це – принципово різні поняття. Здобуття екологічної освіти не гарантує того, що людина екологічно вихована та усвідомлює, відчуває свою причетність до процесу охорони природи, переконана в доцільності збалансованого розвитку. Останні формуються не лише знаннями та пізнанням, але й емоціями, національними, етнокультурними, суспільними і духовними традиціями, підсвідомістю.

Для подолання еколого-економічних проблем України необхідні зміни пріоритетів діяльності людини, етичних важелів та системи пріоритетів. Важливим напрямком є розробка і впровадження в життя екологічної етики, в рамках якої реалізується відмова від ідеалу господарювання людини над природою.

Отже, екологічне виховання являє собою цілеспрямовану педагогічну діяльність, розраховану на зміну якісних параметрів ставлення людини й суспільства до довкілля. Перебудова індивідуальної та суспільної свідомості є провідним фактором. Усвідомлення того, що доля людини нерозривно пов'язана із середовищем і повністю залежить від стану природи, зумовлює необхідність докорінно перебудувати взаємовідносини з нею: діяльність, спрямована на розв'язання сучасних і можливих у майбутньому проблем навколишнього середовища, має стати нормою людської етики. У зв'язку з цим виникає необхідність у засвоєнні знань, умінь, досвіду, які стосуються сучасної екології. Однак, різнобічна підготовка не гарантує успіху справи. Для цього необхідні: наполегливість, цілеспрямованість, а також рішучість як спонукальний мотив у

реалізації накопичених потенційних можливостей. Таким чином, екологічне виховання передбачає розвиток інтелектуальної, емоційної та вольової сфер психіки людини разом з удосконаленням її моральних і етичних якостей та стимулюванням індивідуальної екологічної компетентності.

Розв'язання екологічної проблеми передбачає два підходи – внутрішній і зовнішній.

Зовнішній підхід передбачає можливість виділення пріоритетних напрямків діяльності, розвиток якої значною мірою сприятиме зниженню екологічної безпеки:

- створення й упровадження технологій, які відповідають екологічній безпеці;
- використання економічних важелів;
- екологізація виховання.

Професійна діяльність людини ґрунтується на певній системі знань, формування якої відбувається в процесі його навчання, тому цілком очевидно, що підготовка будь-якого спеціаліста неможлива поза сферою освіти. Але необхідно зауважити, що знання по відношенню до моральності нейтральні, тому особливо необхідно знати, наскільки моральна сама людина і як вона зможе розпорядитися своїм запасом знань. В історії є багато прикладів того, як наукові дослідження в руках аморальних і безвідповідальних людей перетворювалися на небезпечну для людей зброю.

Ось чому актуальним стає другий підхід до розв'язання екологічної проблеми – внутрішній, який являє собою філософську сторону – етичне осмислення людиною свого існування, світогляду, потреб, суті життя. Руйнування природи – процес вторинний, первинним є порушення гармонії всередині самої людини. Тільки розвиток свідомості людини, її духовної сфери, знання основ етики дозволять сформуванню нову ідеологію – ідеологію Космічної Людини, відповідальної за долю планети Земля.

Досвід багатьох країн переконливо свідчить, що максимального ефекту можна досягти через систему безперервної багатоступеневої екологічної освіти та пропаганди. Така система дозволяє закладати в людині вже змалечку основи екологічної культури за допомогою виховання у сім'ї та дошкільних закладах.

Згодом у школі та вищих навчальних закладах здійснюється науково обґрунтоване системне формування екологічної культури особистості. На дорослих людей спрямовують численні еколого-освітні програми, які розробляються з урахуванням вікових, професійних та інших особливостей груп, на які необхідно вплинути; організують лекції, «круглі столи», диспути.

Диференційований підхід дозволяє досягти максимально ефективного використання навчальних ресурсів та максимально можливого ступеня досягнення навчально-виховних цілей.

Основними принципами нової стратегії організації безперервної екологічної освіти і екологічного виховання населення України можуть стати запровадження наступних заходів:

1. розробка довгострокової національної Програми екологічного виховання і освіти населення;

2. розробка і ухвалення Закону України «Про екологічне виховання і екологічну освіту населення України»;

5. розробка і затвердження нового класифікатору спеціальностей за екологічними областями наукового знання, доповнення програми спеціальних курсів даними щодо прогресивних технологій;

7. створення екологічних інформаційних центрів з метою забезпечення постійного інформаційного фону та належної інформаційної підтримки окремих природоохоронних акцій;

5. виділення цільових бюджетних коштів на організацію екологічної освіти і екологічного виховання населення;

6. організація екологоосвітних і екологовиховних конкурсів громадськості у вирішенні екологічних проблем, залучення населення до прийняття екологічних рішень.

Початок третього тисячоліття співпадає з переходом всього людства на новий щабель взаємодії в системі «суспільство – природа», головні пріоритети якого закладені в концепції «сталого розвитку». Для широкого загалу українців входження світової спільноти в еру стійкого екологічно-збалансованого розвитку пройшло практично непоміченим. Тому перехід України до суспільства сталого розвитку передбачає розробку і впровадження в життя нової національної екологічної політики як у галузях природокористування, так і в соціальній та гуманітарній сферах.

Перехід до суспільства сталого розвитку пов'язаний із цілеспрямованими змінами в соціальній та економічній сферах, поліпшенням стану навколишнього середовища, що в кінцевому підсумку має позитивно позначитися на якості життя української спільноти загалом і кожної людини зокрема.

Проблеми захисту природи та збереження ресурсів, екологізації мислення та природокористування можуть бути успішно вирішені не стільки правовими, технологічними, природоохоронними заходами, реалізацією програм та проектів, спрямованих на зменшення рівня промислового забруднення та зменшення кількості шкідливих відходів (які, втім, потребують неодмінного запровадження), скільки формуванням екологічної етики та культури споживання, екологічного мислення та поведінки, почуття екологічної відповідальності кожного українця на основі екологічної освіти та екологічного виховання.

Отже, екологічна проблема – перш за все проблема моральна, тому екологічне виховання несе в собі колосальний моральний потенціал. Моральність передбачає прагнення до самоствердження, духовного розвитку, це можливість самореалізуватися у творчості, жити для людей і в ім'я людей, неможливість «перетнути межу» недозволеного, це турбота про майбутнє.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Нормативно – правове забезпечення освіти. Концепція екологічної освіти України.

2. Бойчук Ю. Д., Солошенко Є.М. Екологічні проблеми харчування. – Черкаси, 2002.

3. Екологічне управління: Підручник/ В.Я.Шевчук, Г.О.Білявський. – К.6 Либідь, 2004. – 432с.

4. Сучасні екологічні проблеми та молодь: Наук. – метод. зб./ Відпов. ред. В.М. Барякін. – Запоріжжя: Видавництво ЗДІА, 2001. – 262с.

5. Дьомкін В.О. Вступ до екологічної політики. – К.: Тандем, 2000. –194 с.

6. Стійкий екологічно безпечний розвиток і Україна: Навч. Посібник / Ф.В. Вольвач, М.І. Дробноход, В.Г. Дюканов та ін.; За ред. М.І. Дробнохода. – К.: МАУП, 2002. – 104с.

ФІЗИЧНЕ ВИХОВАННЯ ТА СПОРТ – ЗАПОРУКА ЗДОРОВ'Я

Г.М. МАКАРЕНКО, О.А. ПАНЧЕНКО, Т.І. МОРОЗОВА
ДВНЗ «Дніпропетровський транспортно-економічний коледж»,
Дніпропетровськ, Україна

Здорова людина – це щаслива людина. Бо й справді, щастя будується на здоров'ї: якщо ти здоровий – ти щасливий.

Майбутнє України тісно пов'язане із сучасною молоддю. Тому вона повинна бути здоровою та фізично загартованою. Фізичне виховання – це важливий засіб фізичного, соціального та духовного розвитку студентської молоді.

Основною метою фізичного виховання є формування у студентів стійкої мотивації щодо збереження свого здоров'я, фізичного розвитку та фізичної підготовки, використання засобів фізичного виховання в організації здорового способу життя.

Сьогодні Дніпропетровський транспортно-економічний коледж є одним провідних в місті та області у питанні організації фізичного виховання студентів. До основних належать наступні проблеми: методика та планування процесу фізичного виховання в сучасних умовах; традиційні та нетрадиційні засоби фізичного виховання; фізичний стан, контроль фізичної підготовки студентів; професійно-прикладна фізична підготовка; мотивація навчальної та фізкультурно-оздоровчої діяльності; фізичне виховання та здоров'я; вплив рухової активності на розумову та фізичну працездатність; проблеми фізичного виховання та здоров'я студентів.

Сучасна молодь проводить багато часу за комп'ютером або біля телевізора, а не на спортмайданчиках, а тому у них розвивається знижена рухова активність, яка спричиняє молодому організму чимало проблем.

Щоб активно залучати студентів до занять фізичною культурою і спортом, в нашому коледжі проводиться значна робота щодо вдосконалення спортивно-матеріальної бази.

На сьогоднішній день це 4 спортивних зали, 2 зали і методичний кабінет для спеціальних медичних груп, шаховий клуб, легкоатлетичний манеж та спеціалізований зал для волейболу.

За результатами Всеукраїнського огляду-конкурсу на кращу спортивну, матеріально-технічну базу та методичне забезпечення коледж отримав почесне 2 місце. Сучасне обладнання в спортивних залах викликає у студентів інтерес до занять з фізичного виховання, а потім бажання відвідувати спортивні секції.